

El que no resol una sentència

- Catalunya no renunciarà a res d'allò que els seus ciutadans han votat, sempre ha estat així

LAIA BONET, Secretària de Desenvolupament Estatutari del PSC

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 14.09.09

L'allau de posicionaments, interpretacions i especulacions al voltant de la pròxima sentència del Tribunal Constitucional (en resposta als set recursos presentats contra l'Estatut de Catalunya) és un reflex simptomàtic que estem en un moment crucial de la història política de l'Espanya democràtica. Si aquesta efervescència desbordada s'ha produït abans de conèixer la sentència, és previsible pensar que les reaccions, quan ja se'n conegui el text definitiu, seran un important element de tensió política i suposaran un autèntic test democràtic per al conjunt de les institucions.

Únicament els il·lusos poden pensar que la sentència tancarà el debat polític, si el que fa és tancar en fals l'autèntic quid de la qüestió. Culminarà, això sí, el seu recorregut jurídic, ja que no queda més espai per al plet més enllà de la resolució del tribunal. Per tant, per als demòcrates, davant la sentència, només és possible acatar-la, encara que no es comparteixi, no s'entengui o no es justifiqui. Si això és exigible per a tots els ciutadans, encara ho és més per a les institucions o els responsables polítics.

FA MÉS DE tres anys que el tribunal delibera. Però el temps transcorregut respon més a la situació en què es troba el mateix tribunal, sotmès a una profunda divisió i a enormes dificultats per arribar a

consensos bàsics, que a la mateixa complexitat de la resolució. Tot i així, la sentència superarà, segurament, el miler de folis. En els últims mesos hem tingut ocasió de conèixer el pretès contingut d'alguns d'aquests folis, en filtracions imperdonables i injustificables que perjudiquen els interessos públics i deixen l'alt tribunal seriosament qüestionat.

Però la qüestió, el moll de l'os de tot plegat, és –al meu parer– bastant simple: els protagonistes polítics i democràtics de l'acord polític que fa possible l'Estatut de Catalunya creiem absolutament en la seva constitucionalitat. D'una banda, les principals institucions polítiques catalanes, amb el Parlament i la Generalitat de Catalunya al capdavant; el 90% de les forces polítiques catalanes amb representació parlamentària; i el 75% dels ciutadans que el van votar afirmativament. De l'altra, la majoria democràtica de les Corts Generals. I, enmig, un respectuós i rigorós compliment de la Constitució, per a la reforma estatutària, tant des del punt de vista procedimental com material, i un pacte polític final en forma de llei orgànica, rubricada pel Rei, com ho està avui el nostre Estatut.

¿Estem tots nosaltres equivocats? ¿El pacte polític entre Catalunya i Espanya, i que subjau a l'Estatut, no hi té lloc, a la Constitució de tots? Si la sentència ignora la naturalesa política d'aquest pacte, que s'alimenta d'una voluntat inalterable d'autogovern del poble de Catalunya i del seu reconeixement per part del conjunt dels pobles d'Espanya, la sentència no tindrà l'última paraula.

Que un pacte polític pugui ser després revisat pel tribunal és necessàriament problemàtic però el tribunal està legitimat per fer-ho: la llei orgànica del Tribunal Constitucional l'hi permet i aquestes eren i són,

ara com ara, les regles del joc. Però, al fer-ho, el tribunal no hauria d'obrir una crisi política d'incalculables conseqüències que signifiqués no tant el final de la transició, com alguns analistes vaticinen, sinó el final de l'esperit constitucional de l'Espanya democràtica.

El Tribunal ha de trobar sempre les interpretacions constitucionals del text estatutari, i donar-los prioritat. Ha de veure-hi sempre els ponts i els punts de connexió entre el text i la Constitució. Aquesta va ser la voluntat dels legisladors, la de les institucions i també la de la ciutadania que el va votar: un Estatut dins de la Constitució. Que ningú l'en tregui fora.

Confio en el tribunal. Hi hem de confiar. Crec que el que hi ha en joc és de tal transcendència que cap magistrat podrà ignorar-ho ni tampoc podrà absteure's de la seva importància. Catalunya no renunciarà a res del que els seus ciutadans han votat. Així ha estat sempre al llarg de la història.

Aquest any commemorem el 650 aniversari de la constitució de la Generalitat de Catalunya, a la ciutat de Cervera. **José Montilla**, el seu president, és el 128 que ocupa aquesta tan alta responsabilitat. Els seus immediats antecessors van ser **Pasqual Maragall**, **Jordi Pujol**, **Josep Tarradellas**, **Josep Irla**, **Lluís Companys** i **Francesc Macià**. ¿No els diuen res tots aquests noms? Solament de pronunciar-los, amb tot el seu llegat històric evocador i commovedor, es comprèn la dimensió del repte en què ens trobem. Catalunya sap el que vol, ho ha expressat i ho ha votat. Sabrà el que haurà de fer després de la sentència, i no renunciarà a res del que ha acordat.